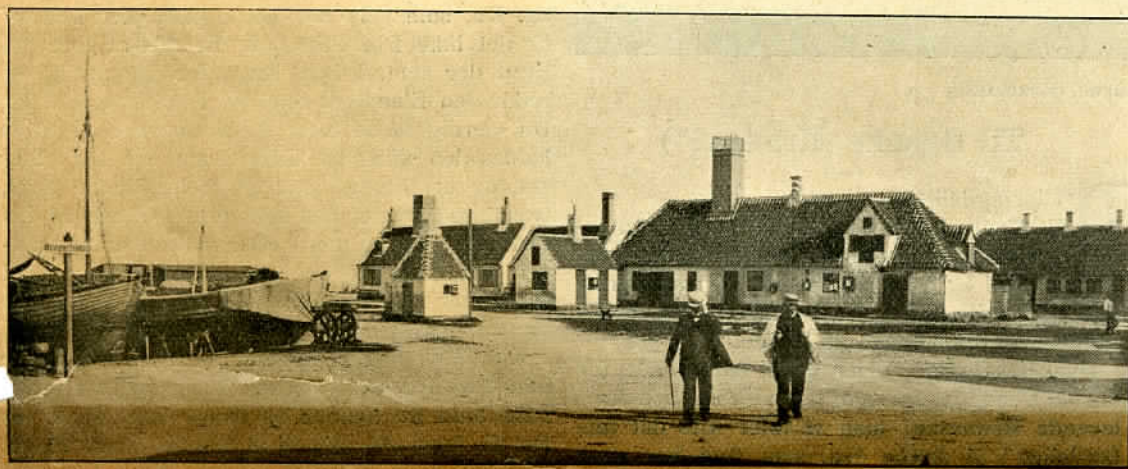

Nr. 30. — 9. Aargang.

Redigeret af Valborg Andersen.

Den 29. Juli 1906.

Dragørs Torv med Dragørs Rådhus. (Lærren længst til højre i det nyste, der er betegnet med et +, bærer ind til Fængslet).

Dragør.

Det er Idyllen Dragør, som den er nu, førend Civilisationen med den nye Amager-Jærnbane og det nye store Badehotel, man om faa Uger begynder at opføre, opsluger den, som jeg her vil riste en Minderune.

Dragør ligger, som bekendt, paa Østkysten af Amager med Drogden, den blaa rullende Færdselsaare med de Hundrede af Skibe, Sejlere og Dampere, der i Dagens Løb stævner til og fra København, som nærmeste Genbo.

Ude i Nordost ser man tre—fire Trætøppe dukke op af Vandet. Det er Saltholm — »Holmen«, som den simpelthen kaldes i Dragør. Her over bringer de Dragør Mænd deres Gæs og Ænder, for at de om Sommeren kan gaa paa Græs. Stundom bliver de i stegt Tilstand saa lækre Medskabninger ked af deres Eksil og

svømmer i store Flokke over til Hjemstavn, hvor de rabbende og kækkende gaar i Land. Sker dette hen ad Efteraaret, trækker Dragørmanden, hvis Flok det efter det i Svømmehuden indklippede Mærke er, kun paa Skuldrene deraf. Saa er Gæslingerne og Ællingerne saa store, at de kan klare den milelange Svømmetur, hvorimod de i Maj og Juni, naar de forsøger derpaa, som oftest bukker under for den stærke Strøm og i Hundredevis finder en ynkelig Død i Østersøens Bølger.

Gæs og Ænder og Lodser er, om man saa maa sige, Dragørs Hovedprodukter. Saa er der ogsaa et Steds der ude en Tekstilfabrik, som oversvømmer store Dele af Omegnen med sit Lærred paa Bleg. Men Gæssene og Ænderne hævder dog ubestridt Førstestillingen. Jeg fulgtes forleden Dag gennem Byen med den joviale Vognmand Mørck. Han havde ganske en *passant* i Kommission at skaffe en Mand i København

1200 Ænder. — Og skaffede dem i en Haandevending! Dette for en Ikke-Dragørboer svimlende Tale, naar der er Tale om Ænder, imponerede ikke i fjærneste Maade de Indfødte der ude. Man kan deraf slutte sig til, hvilken Concert der om Efteraaret lyder paa Dragørs Enge, naar Sommerpensionærerne fra »Holmen« er kommen hjem og faar den sidste Fodring, inden de skal række Hals.

Saa er der Lodserne.

Gaar man en Tur over den lille Kirkegaard, læser man paa hver anden Gravsten Navnet paa en kongelig Lods, der her har »lagt op« og hviler de trætte Spanter. Naar en rask Dragør-Gut har sejlet Verden rundt nogle Gange, vender han Næsen mod København, gør sig færdig til at tage med Dragør-Lodserne med Dagvognen (nu. Avtomobilet) ud til Dragør og bliver Lods.

Man ser dem, støtte, firskaarne, solbrændte Mænd med lyst Fuldskæg og den korte Pibe i Munden, sidde uden for Lodshuset og passe deres Næringsvej. Saa dukker ude til Søs en stor Dampner eller et Barkskib frem med Lodsflag oppe. Sindig, uden Hast, gaar to—tre Lodser i Baaden, der snart stryger lystigt ud af den lille Havn. Skibet naaes, Lodsens jumper ombord, Lodsbaaden kigger sig lidt om der ude, veksler maaske en Hilsen med Fyrskibet og sætter saa Kursen hjem efter.

Det er raske Folk, disse Lodser. De taler ikke meget, gør kun nu og da en Bemærkning indbyrdes og lader en Fremmed, der retter et eller andet dumt Spørgsmaal til dem, vente nogen Tid, inden han faar Svar. Men til at krydse ud i en pibende Brandstorm og slaa Kloen i en Lejder, der hænger ned ad en duvende Skudes Side, er ingen bedre end de. Saa er Treven-

Gæssene drives hjem.

Dragørs Trouville.

Vægteren paa sin Ronde. (Maaneskin).

heden, der nok kan være lidt iøjnefaldende hos dem i Land, som blæst af med den friske Kuling, der stryger hen over »Drogden«s hoppende Søer og fløjter i Stag og Stænger og sender saltfriske Skvæt ind over Skudens Dæk, hvor nu Lodsens staar, rank og selvbevidst i Følelsen af sit Værd og sit Ansvar.

Hvad er der saa mere i Dragør?

Jo, der er Vægterne, fire i Tal, som om Natten skiftes til at vaage over Byens Velfærd. Indtil for kort Tid sang disse Hædersmænd hver fulde Time om Natten deres morsomme gammeldags Vers, men nu er det forbi. De københavnske Landliggere der ude kunde ikke sove for Sangen; saa klagede de til Byforstanderskabet, og dette, der ikke vilde støde Landliggerne for Hovedet, gav Vægterne Ordre til at holde Mund.

Det er Synd, for Vægtersangen var, dens Nytte ufortalt, en pudsig og stemningsfuld Rest af de gode gamle Dage, som alle vi, der har kendt dem, paa Bunden længes tilbage mod og dvæler ved Mindet om med vemodigt smilende Øjne.

Der er endnu det Primitives Charme over Dragør. Byens Arrest er et lille firkantet Rum, som, hvis der en Dag uformodet viste sig en Arrestant i Landskabet, først maatte tømmes for de Trillebøre, Skovle og hvad andet, der opbevares i den. Raadhuset gør heller ikke noget imponerende Indtryk, — (jeg kommer i denne Forbindelse til at mindes »Sparekassen for Amager«, der forøvrigt ikke ligger i Dragør, men i Store Magleby og er en Smedie) — ligesaa lidt som Gaderne, trods deres pompøse Navne: Gothersgade, Østergade og lign. Den Gade, i hvilken paa Billedet Vægteren staar, hedder, saa vidt jeg erindrer, Kongensgade. Den er paa sine Steder saa smal, at en kongelig Karet ikke vilde kunne komme igennem den.

Men Dragør er god nok, som den er. Den skulde aldrig være anderledes, men desværre, dens Uberørtheds og Uskyldigheds Dage er snart endte. Næste Sommer ligger der et stort Badehotel med Portier og kjoleklædte Opvartere m. m. paa den dejlige Strand, hvor der dufter saa velsignet af raadden Tang, hvor Børnene bader i paradisk Nøgenhed og Fiske-nettene sagte svinger for Vinden.

Kort: hvor Idyllen endnu kun i denne Sommer fører sit aarhundredgamle Scepter.

Chr. L.